

Advokátní kancelář
Mgr. Stanislav Hykyš, advokát

5 As 112, 2014
(Mra.)

NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD
podatelna 20605
Došlo: 24. 06. 2014
3 krát příl.
Pavla Burkoňová

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. 6
657 40 Brno

LUSTRUM

průdchom' a PV
2As 49/2013
2As 104/2012
4As 9/2012

doporučeně

V Pardubicích dne 21.6.2014

Žalobce: Sdružení Stop Genocidě
IČ: 22727981
se sídlem Praha 5, Hlubočepská 85/64

Pavla Burkoňová

702.4.06.2014 zastoupen:

Mgr. Stanislavem Hykyšem, advokátem
se sídlem Zelená 276, 530 03 Pardubice

Mgr. Stanislav Hykyš
advokát
Zelená 267 • 530 03 Pardubice
IČ: 760 67 742

Žalovaný: Městský úřad Chrastava
se sídlem nám. 1. máje 1, 463 31 Chrastava

Kasační stížnost

proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec č.j. 64 A
1/2014-56 ze dne 9.6.2014

Dvojmo

Právnímu zástupci žalobce byl dne 9.6.2014 doručen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec č.j. 64 A 1/2014-56 ze dne 9.6.2014, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Městského úřadu v Chrastavě ze dne 14. 5. 2014, sp. zn. 3756/2014, o zákazu shromáždění ohlášeného žalobcem na dny 23. a 26. 5. 2014 na náměstí 1. máje v Chrastavě od 11 do 17 hod.

V odůvodnění rozsudku soud I. stupně uvedl následující:

- Obsahem informačních panelů, které žalobce při svých demonstracích, spojených s petiční akcí pravidelně využívá a které jsou dostupné na <http://stopgenocide.cz>, se již zabýval ve svém rozsudku ze dne 29. 9. 2011, č. j. 59A 3/2011- 35, **a byť se jednalo o rozhodnutí o námitkách proti rozpuštění shromáždění organizovaného stejným svolavatelem, za jiných časových a místních podmínek, nevidí soud důvod odchýlit se od zaujatých právních závěrů.** Ty byly ostatně aprobovány i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 9/2012-29.
- Již v rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35, publ. ve Sb. NSS 2755/2013, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že shromáždění odpůrců potratů, jehož integrální součástí je vystavování panelů s fotografiemi zobrazujícími lidské zárodky, plody vyňaté z těla ženy při potratu a osoby zabitě ve válečných konfliktech, při genocidách a pogromech, je rozpuštěno v souladu s § 10 odst. 1 písm. b), c) zákona o právu shromažďovacím, jestliže se odehrávalo před školou, kterou navštěvují děti, neboť v takovém případě převažují zájmy dítěte nad právem se svobodně shromažďovat. **Ve vztahu k zákazu takového shromáždění s využitím předmětných informačních panelů shodně konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 As 79/2013-24, jehož argumentaci soud přebírá.**
- V posuzovaném případě žalovaný správní orgán odůvodnil zákaz shromáždění uvedením vícero zákonných důvodů, vyzdvihl však zejména drastické a hrubě zkreslující vyobrazení na panelech a konání shromáždění na náměstí 1. máje v Chrastavě, kde sídlí budova základní školy a **kde jsou děti ve věku 6 až 15 let zvyklé pobývat a kterým procházejí do budovy školní jídelny, a také hojně využívání náměstí seniory.**
- Jak již zdejší soud uvedl v minulosti, je si vědom toho, že moderní demokracie musí být připravena i ke konfrontaci s menšinovými názory, a to i na otázky kontroverzní, svou podstatou emoce vzbuzující, u kterých nelze najít plný společenský konsenzus. Takovou otázkou je bezesporu i otázka umělého přerušování těhotenství. A jak již uvedl Nejvyšší správní soud, **ani nekonvenční způsob připoutání pozornosti na dané téma, včetně petiční akce na podporu změny legislativy, nemohou být samy o sobě důvodem pro zákaz, resp. rozpuštění takového shromáždění.** Nicméně je přesto nutné zvážit, zda způsob vedení oznámeného shromáždění zároveň nezasahuje do práv jiných osob, konkrétně těch, jež jsou garantována shora cit. normami ústavního práva.

- Zásah do práv jiných osob je zákonným důvodem pro ingerenci příslušného úřadu do práva shromážděvacího. Ze zjištěných okolností případu přitom plyne, že žalobce shromáždění svolal tak, že se mělo konat na náměstí 1. máje v Chrastavě, jak to plyne označení místa konání shromáždění v oznámení učiněném dne 14. 5. 2014. O jaké panely a jaká zobrazení se jedná, žalovaný již věděl, neboť obdobně zaměřené shromáždění žalobce již konal dne 23. 4. 2015, dokud nebylo rozpuštěno.
- Soud nevidí racionální důvod, proč by neměl žalovaný z dosavadních zkušeností se shromážděním svolaným žalobcem vycházet. Pokud se žalobce odvolává na přiloženou ortofotomapsu s přesným označením umístění informačních panelů, soud ve shodě se žalovaným uvádí, že **ačkoli žalobce dle tohoto zakreslení hodlal informační panely umístit nikoli přímo před základní školu, ale naproti do parku na náměstí, jde o místo v těsném sousedství základní školy, kde jsou děti ve věku 6 až 15 let podle zkušeností žalovaného zvyklé se po vyučování pohybovat, kudy také mohou chodit do budovy školní jídelny. I ze zakreslení umístění informačních panelů plyne, že by byly viditelné z průchozích míst náměstí, kudy děti procházejí. Spíše billboardová kampaň než svou povahou shromáždění bezesporu i v daném případě mohla děti z blízké základní školy konfrontovat s otázkou umělého přerušování těhotenství způsobem, který soud považuje za zcela nepřiměřený jejich věku a schopnostem (např. schopnosti kritického myšlení), znalostem a sociální vyspělostí, a tedy způsobila zasáhnout do jejich ústavou zaručených práv ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromážděvacím.**
- Stranou pak nelze ponechat ani práva rodičů těchto dětí, kteří mají právo seznámit své děti s problematikou potratů vlastní formou a ve shodě s jejich vlastním náboženským či filozofickým přesvědčením. Při předmětném shromáždění by rodiče neměli reálnou možnost děti ochránit před nepříznivými dopady vystavovaných panelů na psychiku dětí.
- I žalobce si byl vědom drastického vyobrazení na informačních panelech a jejich možného negativního působení na děti mladší 15 let. **Sám v oznámení o konání shromáždění žalovaného dokonce žádal, aby dětem mladším 15 let zakázal prohlídku panelů a považoval za nutné instalovat varovné cedule.** Tento postup žalobce však nelze označit za takové opatření, které by mohlo odvrátit zákaz shromáždění. Jak případně žalovaný uvedl ve svém vyjádření, zákon o právu shromážděvacím, ani jiný právní předpis k takovému počínání žalovaného neopravňuje. **Právní úprava obsažená v zákoně o právu shromážděvacím ingerence veřejné moci takovýmto způsobem nepředpokládá, když nutně vychází z toho, že právo pokojně se shromážděvat má každá osoba, tedy i mladší 15 let. A ani umístění varovných panelů dle soudu nejsou opatřením způsobitelným zajistit, aby do shora identifikovaného zásahu do práv dětí, potažmo jejich rodičů nedošlo. Ba co víc, takový varovný panel spíše pozornost mladších dětí upoutá a vyvolá v nich zvědavost shlédnout to, co je jim „zakazováno“.**
- Ustanovení § 6 odst. 1 zákona o právu shromážděvacím pak dle názoru soud svým systematickým zařazením směřuje k pomoci příslušného úřadu oznámené

shromáždění svolat. Jinak je organizace a zajištění řádného průběhu shromáždění věcí svolavatele a jím povolaných pořadatelů (§ 6 odst. 4, odst. 5 cit. zákona), **když poskytnutí ochrany ze strany státu směřuje k ochraně shromáždění před rušením (§ 6 odst. 3 cit. zákona) a k zajištění pokojného výkonu práva shromažďovacího (§ 6 odst. 6 cit. zákona).** Žalobce je nutno upozornit na to, že se dovolává ochrany výkonu práva shromažďovacího a jím svolané demonstrace v rámci níž využívá svobody slova a projevu, nikoli organizačních opatření uspořádané prezentace informačních panelů, byť okolnosti nejen tohoto případu, ale i ostatních soudy již řešených ukazují spíše na to, že žalobce svého práva svolat shromáždění využívá jedině k instalaci těchto konfrontačních informačních panelů v blízkosti školských zařízení.

- Že shromáždění, jehož nedílnou součástí je užití informační panelů shora popsaného obsahu v místech přístupným dětem, jak soud právě zmínil, zároveň **naplňuje znaky shromáždění, na němž by mohlo dojít k hrubé neslušnosti ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona o právu shromažďovacím**, konstatoval již Nejvyšší správní soud. Ten ve shora cit. rozsudcích shodně uvedl: *„Hrubá neslušnost je pojem, který odkazuje na mimoprávní normativní systém (tj. na pravidla slušného chování). Obecně platí, že dopustí-li se někdo hrubé neslušnosti, nezpůsobuje to samo o sobě porušení práva. V tomto případě je ovšem situace jiná, neboť je to právní norma, která (právně) sankcionuje hrubé porušení pravidel slušnosti během shromáždění. Hrubá neslušnost během shromáždění je tedy i porušením práva. Touto hrubou neslušností bylo zacílení shromáždění s popsanými šokujícími panely proti dětem ve věku od 11 let; pravidla slušnosti přitom vycházejí právě z nutnosti zvýšené ochrany dětí, zákazu jejich indoktrinace a také z toho, že děti bývají společností všeobecně vnímány jako její nejzranitelnější část.“*
- Pro daný konkrétní důvod soud doplňuje, že **naplnění pojmu hrubé neslušnosti zvýrazňuje skutečnost, že náměstí 1. máje v Chrastavě, na které žalobce svolal shromáždění proti potratům, jež srovnával s genocidou, praktikami národního socialismu či formami domácího násilí, je hojně využíváno k relaxaci i seniory, a to i z Domu s pečovatelskou službou, který na náměstí 1. máje sídlí. Soud nemá pochyb o tom, že i senioři jsou více zranitelnou skupinou, které vzhledem ke svému věku, sociálnímu postavení a zejména též zdravotnímu stavu, požívá nutnosti vyšší ochrany. Možné zacílení shromáždění s využitím popsané billboardové kampaně i vůči této skupině obyvatel představuje hrubou neslušnost ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona o právu shromažďovacím, spíše, než jak uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, konání shromáždění na místě, kde může této skupině obyvatel hrozit závažné nebezpečí pro jejich zdraví. Již tyto uvedené důvody opravňovaly žalovaného k vydání rozhodnutí o zákazu oznámeného shromáždění podle § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím. Opřel-li žalovaný rozhodnutí o zákazu shromáždění rovněž o důvod dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím, jehož naplnění soud ovšem v daném případě neshledal, na posouzení důvodnosti žaloby to nemohlo mít vliv.**
- Dovolával-li se žalobce argumentů uvedených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 As 48/2012 - 14, pak i s těmito námitkami se

vypořádaly rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35, publ. ve Sb. NSS 3755/2013, ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 9/2012-29, ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 As 79/2013-24. Nejvyšší správní soud jednoznačně dovodil, že zatímco v případech jím řešeným šlo o posouzení toho, zda bylo shromáždění zakázáno, resp. rozpuštěno v souladu se zákonem, v případě projednávaném pod sp. zn. 7 As 48/2012 šlo o posouzení toho, zda se vystavením panelů konkrétní osoby dopustily přestupku. **Rozhodnutí vedle sebe ob stojí, neboť rozhodnutí ve věci sp. zn. 7 As 48/2012 posuzovalo situaci z hlediska přestupkového práva, přičemž represe prostřednictvím správního trestání má nastat až tehdy, není-li postačující právní sankce prostřednictvím jiného subsystému správního práva.**

- Platí tedy, že je-li samotný účel shromáždění postižitelný z hlediska přestupkového práva, pak vždy je dán zároveň důvod k rozpuštění shromáždění. Neplatí to ale naopak: ne každé shromáždění, které je zakázáno, resp. rozpuštěno pro porušení zákona, musí nutně vést k tomu, že budou jeho iniciátoři stíháni za přestupek. Tím Nejvyšší správní soud zároveň zřetelně stanovil linii, které sankce lze v obdobných případech považovat za přípustné (zákaz, resp. rozpuštění shromáždění), zatímco jiné již nikoliv (pokuta za přestupek). V podrobnostech si soud dovolí odkázat na odůvodnění zmíněných rozsudků.

Za situace uvedené shora podává žalobce proti předmětnému rozsudku tuto

kasační stížnost,

a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) s.ř.s.

Kasační stížnost je přípustná podle ust. § 102 s.ř.s.

I.

1.1 Soud I. stupně se zcela nesprávně a formalisticky odvolal na svoje předchozí rozhodnutí a předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ačkoliv se jednalo o případy, které se odehrály za jiných časových a místních podmínek.

Na rozdíl od posuzovaných případů (vč. shromáždění, které se mělo konat na náměstí 1. Máje v Chrastavě, a které žalovaný zakázal), žalobce jako svolavatel učinil veškerá možná opatření k tomu, aby malé děti nebyly konfrontovány s uvedenými fotografickými panely.

Žalobce jednoznačně v oznámení shromáždění do ortofotomapy popsal, že panely budou umístěny nikoliv před základní školou a rovněž uvedl to, že zobrazení panelů bude opačným směrem, než základní škola.

Žalobce rovněž v ohlášení shromáždění výslovně požádal o to, aby vzhledem k drastické skutečnosti potratů zobrazených na panelech, žalovaný zakázal prohlídku panelů osobám mladším 15 let.

Žalobce tedy učinil jako svolavatel veškerá opatření k tomu, aby adresáty projevu nebyly menší děti či osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení, které nebudou schopny patřičně mentálně zpracovat. (Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 48 2012 – 14 ze dne 31.5.2012).

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím byl žalovaný povinen podle možností a okolností poskytnout žalobci (svolavateli) pomoc.

Žalovaný jako příslušný orgán veřejné moci, navíc disponuje např. 5 členným sborem městské policie, byl proto povinen místo konání shromáždění zajistit tak, aby osoby mladší 15 let, resp. jejich doprovod, byly upozorňovány na to, že panely nejsou vhodné k tomu, aby je osoby mladší 15 let shlédly, a že tyto osoby nejsou jejich adresáty.

V tomto smyslu žalobce jako svolavatel v oznámení shromáždění na žalovaného apeloval, avšak bezvýsledně.

Nesprávný je rovněž závěr soudu I. stupně, že tato žádost ze strany žalobce o součinnost vůči žalovanému jako orgánu veřejné moci a tomu odpovídající povinnost žalovaného zákonným způsobem žalobci pomoci, nespadá pod poskytnutí ochrany k ochraně shromáždění před rušením (§ 6 odst. 3 cit. zákona) a k zajištění pokojného výkonu práva shromažďovacího (§ 6 odst. 6 cit. zákona).

1.2 Závěr soudu I. stupně, že ačkoli žalobce hodlal informační panely umístit nikoli přímo před základní školu, ale naproti do parku na náměstí, jde o místo v těsném sousedství základní školy, je nesprávný.

Podle situačního plánu na ortofotomapě panely měly být umístěny obrácenou stranou od části náměstí, kde se škola nachází a navíc ve vzdálenosti 40 m od této školy. Přičemž zobrazení na panelech by byla prokazatelně vzdálená od ostatních průchozích částí náměstí na 42 m a 44 m. (Jak je možné ztotožnit na <http://nahlizeniidokn.cuzk.cz/> za použití funkce Měření vzdáleností a ploch).

Sám žalovaný ve své replice uvedl, že střed náměstí je navíc osázen bohatou zelení včetně stromů, což svědčí o členitosti náměstí a vylučuje to, aby se zobrazeními na panelech byl nucen seznamovat náhodný kolemjdoucí.

Plocha náměstí 1. máje v Chrastavě pak čítá cca až 4.000 m², což žalovaný zcela zamlčel. Navíc se prokazatelně jedná o prostor členitý a střed náměstí, do kterého bylo shromáždění ohlášeno, je osázen stromy. (Což je možné seznat např. na <http://www.virtualczech.cz/kraj-liberecky/1113-chrastava>).

Tyto konkrétní okolnosti vylučují to, že běžnými adresáty projevu by byly menší děti či osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení, které nebudou schopny patřičně mentálně zpracovat.

Vzdálenost 40 m nelze považovat za místo v těsném sousedství základní školy, jak uvedl soud I. stupně, a navíc panely měly být situovány odvrácenou stranou od této školy.

K domněnce soudu I. stupně, že: v parku na náměstí 1. Máje jsou děti ve věku 6 až 15 let podle zkušeností žalovaného zvyklé se po vyučování pohybovat, kudy také mohou chodit do budovy školní jídelny. I ze zakreslení umístění informačních panelů plyne, že by byly viditelné z průchozích míst náměstí, kudy děti procházejí. - **žalobce namítá, že konání shromáždění na veřejném prostranství jakým náměstí je, sebou z povahy věci nese Listinou základních práv a svobod a zákonem aprobovaný důsledek, že po nezbytnou dobu konání shromáždění dotčené veřejné prostranství nemůže být v obvyklém a takovém režimu, jak tomu je v době, kdy se shromáždění nekoná.**

Nepovolit shromáždění na náměstí města s odůvodněním, že obyvatelé města (či jejich část) jsou zvyklí přes ně či po něm chodit, si nezadá se záminkami, pod kterými byla svoboda shromažďování u nás potlačována do roku 1989.

1.3 Judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou odkázal soud I. stupně se od projednávané situace odlišovala rovněž v tom, že u shromáždění ohlášeném na dny 23. a 26. 5. 2014 na náměstí 1. máje v Chrastavě od 11 do 17 hod nelze dospět k závěru, že mělo dojít „*k zacílení shromáždění s popsanými šokujícími panely proti dětem ve věku od 11 let; pravidla slušnosti přitom vycházejí právě z nutnosti zvýšené ochrany dětí, zákazu jejich indoktrinace a také z toho, že děti bývají společností všeobecně vnímány jako její nejzranitelnější část.*“, nýbrž právě naopak.

Žalobce jednoznačně místo konání shromáždění a umístění panelů ohlásil a situoval tak, aby se shromážděním a s jeho poselstvím (odmítání umělého ukončení těhotenství) nebyly konfrontovány děti ani jiné osoby, které si nebudou přát se s tímto přesvědčením seznámit; přičemž v ohlášení vyzval žalovaného k součinnosti, v tom smyslu, aby dětem mladším 15 let nebyla prohlídka panelů umožněna a žalobce rovněž hodlal umístit varovné cedule.

Tato opatření žalobce jako svolavatele vyvracejí oprávněnost jakýchkoliv napadání žalobce z hrubé neslušnosti spočívající v zaměření panelů proti osobám mladším 15 let a proti komukoliv, kdo by si nepřál panely shlédnout a zároveň vyvracejí důvodnost odkazů soudu I. stupně na předchozí judikaturu.

Soud I. stupně tato opatření žalobci dokonce *tautologicky* vytýká, když uvedl, že: „nejsou opatřením způsobitelným zajistit, aby do shora identifikovaného zásahu do práv dětí,

pořádku jejich rodičů nedošlo. Ba co víc, takový varovný panel spíše pozornost mladších dětí upoutá a vyvolá v nich zvědavost shlédnout to, co je jim „zakazováno“.

Soud I. stupně staví žalobce do neřešitelného postavení, pokud panely bude vystavovat bez upozornění, je mu vytýkáno, že cílí na osoby mladší 15 let; pokud panely hodlá vystavit s upozornění, je mu vytýkáno, že pozornost mladších upoutá a vyvolá v nich zvědavost.

V této souvislosti žalobce musí připomenout, že Česká republika je demokratický právní stát, který reflektuje, že do roku 1989 zde vládl zločinný komunistický režim, který všechna základní lidská práva, vč. svobody shromažďovací potlačoval. Proto by soudní moc neměla při poskytování ochrany realizace tohoto základního práva postupovat tak, že prezentaci legitimních, byť menšinových názorů, bude takovým způsobem negovat.

1.4 Soud I. stupně uvedl, že: „Žalobce je nutno upozornit na to, že se dovolává ochrany výkonu práva shromažďovacího a jím svolané demonstrace v rámci níž využívá svobody slova a projevu, nikoli organizačních opatření uspořádané prezentace informačních panelů, byť okolností nejen tohoto případu, ale i ostatních soudy již řešených ukazují spíše na to, že žalobce svého práva svolat shromáždění využívá jedině k instalaci těchto konfrontačních informačních panelů v blízkosti školských zařízení.“

Ohlédneme-li od toho, že účelem odůvodnění rozsudku soudu demokratického právního státu není to, aby soud účastníka „upozorňoval“, nýbrž aby v úplnosti a logicky odůvodnil skutkové a právní závěry svého rozhodnutí (což soud I. stupně neučinil, neboť několikrát odkazuje na odůvodnění rozsudků NSS ve skutkově odlišných věcech); je nutno tento závěr soudu I. stupně důrazně odmítnout.

Žalobce ohlásil konání shromáždění na hlavní náměstí Města Chrástavy, což je veřejné prostranství a legitimně a legálně zvolené místo pro prezentaci názorů účastníků shromáždění.

Žalobce připomíná, že v oznámení shromáždění do ortofotomapy popsal, že panely budou umístěny nikoliv před základní školou a rovněž uvedl to, že zobrazení panelů bude opačným směrem, než základní škola.

Žalobce rovněž v ohlášení shromáždění výslovně požádal o to, aby vzhledem k drastické skutečnosti potratů zobrazených na panelech, žalovaný zakázal prohlídku panelů osobám mladším 15 let.

Žalobce připomíná, že podle situačního plánu na ortofotomapě panely měly být umístěny obrácenou stranou od části náměstí, kde se škola nachází a navíc ve vzdálenosti 40 m od této školy. Přičemž zobrazení na panelech by byla prokazatelně vzdálená od ostatních průchozích částí náměstí na 42 m a 44 m. (Jak je možné ztotožnit na <http://nahlizeniidokn.cuzk.cz/> za použití funkce Měření vzdáleností a ploch).

Sám žalovaný ve své replice uvedl, že střed náměstí je navíc osázen bohatou zelení včetně stromů, což svědčí o členitosti náměstí a vylučuje to, aby se zobrazení na panelech byl nucen seznamovat náhodný kolemjdoucí.

Plocha náměstí 1. máje v Chrastavě pak čítá cca až 4.000 m², což žalovaný zcela zamlčel. Navíc se prokazatelně jedná o prostor členitý a střed náměstí, do kterého bylo shromáždění ohlášeno, je osázen stromy. (Což je možné seznat např. na <http://www.virtualczech.cz/kraj-liberecky/1113-chrastava>).

Tyto konkrétní okolnosti vylučují to, že běžnými adresáty projevu by byly menší děti či osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení, které nebudou schopny patřičně mentálně zpracovat.

1.5 Soud I. stupně rovněž uvedl, že „*naplnění pojmu hrubé neslušnosti zvýrazňuje skutečnost, že náměstí 1. máje v Chrastavě, na které žalobce svolal shromáždění proti potratům, jež srovnával s genocidou, praktikami národního socialismu či formami domácího násilí, je hojně využíváno k relaxaci i seniory, a to i z Domu s pečovatelskou službou, který na náměstí 1. máje sídlí. Soud nemá pochyb o tom, že i senioři jsou více zranitelnou skupinou, které vzhledem ke svému věku, sociálnímu postavení a zejména též zdravotnímu stavu, požívá nutnosti vyšší ochrany. Možné zacílení shromáždění s využitím popsané billboardové kampaně i vůči této skupině obyvatel představuje hrubou neslušnost ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona o právu shromažďovacím, spíše, než jak uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, konání shromáždění na místě, kde může této skupině obyvatel hrozit závažné nebezpečí pro jejich zdraví. Již tyto uvedené důvody opravňovaly žalovaného k vydání rozhodnutí o zákazu oznámeného shromáždění podle § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím.*“

Žalobce připomíná, že učinil jako svolavatel veškerá opatření k tomu, aby adresáty projevu nebyly menší děti či osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení, které nebudou schopny patřičně mentálně zpracovat. (Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 48 2012 – 14 ze dne 31.5.2012).

Žalobce připomíná, že zobrazení na panelech vyjadřují legitimní názor, nepropagují násilí ani nenabádají k nenávisti (viz rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 48 2012 – 14 ze dne 31.5.2012). Žalobce tyto panely nezacílil ani vůči seniorům.

Žalobce rovněž připomíná, že konání shromáždění na veřejném prostranství jakým náměstí je, sebou z povahy věci nese Listinou základních práv a svobod a zákonem aprobovaný důsledek, že po nezbytnou dobu konání shromáždění dotčené veřejné prostranství nemůže být v obvyklém a takovém režimu, jak tomu je v době, kdy se shromáždění nekoná.

Žalobce rovněž namítá, že pojem „senior“ je na rozdíl od pojmu osoba mladší 15 let zcela vágní. Přesto ho soud I. stupně použil jako důvod pro to, aby shromáždění bylo zakázáno.

Pokud pod pojem „senior“ podřadil soud I. stupně osoby v důchodovém věku, žalobce považuje za nutné připomenout, že umělé přerušování těhotenství je na území dnešní ČR legální teprve od roku 1957. Do té doby, vč. československé I. republiky, bylo umělé přerušování těhotenství právním řádem, orgány veřejné moci a školstvím považováno a prezentováno jako nezákonný, kriminální a patologický jev; tedy zjevně v době, kdy dnešní „senioři“ navštěvovali školy a dospívali.

1.6 Žalobce musí souhlasit s tím, že vedle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 As 48/2012 - 14, jsou i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35, publ. ve Sb. NSS 3755/2013, ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 9/2012-29, ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 As 79/2013-24, přičemž tato rozhodnutí vedle sebe obstojí, neboť rozhodnutí ve věci sp. zn. 7 As 48/2012 posuzovalo situaci z hlediska přestupkového práva, přičemž represe prostřednictvím správního trestání má nastat až tehdy, není-li postačující právní sankce prostřednictvím jiného subsystému správního práva.

Platí tedy, že je-li samotný účel shromáždění postižitelný z hlediska přestupkového práva, pak vždy je dán zároveň důvod k rozpuštění shromáždění. Neplatí to ale naopak: ne každé shromáždění, které je zakázáno, resp. rozpuštěno pro porušení zákona, musí nutně vést k tomu, že budou jeho iniciátoři stíháni za přestupek.

Žalobce však zdůrazňuje, že ne každé shromáždění s uvedenými informačními panely může být zároveň zakázáno.

Nelze totiž opomíjet to, že předmětné panely žalobce použil k demonstraci a k vizuálnímu šokování v rámci své přesvědčovací kampaně, v níž vyjadřoval vyhraněný odpor k umělému ukončení těhotenství. Z jeho pohledu měly uvedené výrazové prostředky upozornit na to, že umělé ukončení těhotenství je svým způsobem násilné usmrcování lidí, stejné jako v řadě jiných hrůzných případů politických či etnických masových vraždění, které jsou společností odsuzovány, zatímco umělé ukončení těhotenství je legální. Jeho přesvědčení, jakkoli s největší pravděpodobností není veřejností v České republice obecně sdíleno, je legitimním názorem, který má právo hlásat a k jehož propagaci tedy může užít i velmi provokativních metod.

Přičemž žalobce zároveň učinil vše pro to, aby adresáty projevu nebyly menší děti či osoby, u nichž by bylo z jiného specifického důvodu možno očekávat, že zvolená forma sdělení u nich vyvolá pohoršení, které nebudou schopny patřičně mentálně zpracovat.

II.

Na základě výše uvedeného žalobce žádá, aby Nejvyšší správní soud vynesl

rozsudek,

kterým zruší výrok č. I., II. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec č.j. 64 A 1/2014-56 ze dne 9.6.2014 a rovněž zruší rozhodnutí žalovaného zn. 3756/2014 ze dne 14.5.2014.

Sdružení Stop Genocidě